

אלברט משפשף את זגוגיות משקפיו לפני שהוא מרכיב אותן. כשהוא ממושקף הוא נראה רציני יותר. המסגרת העבה מצליחה להסתיר בת שחוק, עד שהוא עצמו מאמין בהיותו רציני וקצת חשוב.

הוא לא חשוב מאוד, ככה הוא מתוודה בפני עצמו, אבל זה עניין של פרספקטיבה. חשוב ביחס למי?

פקיד ברשות המס, אחד מאלו שמבצעים ביקורות פתע. בדרך כלל הוא מתריע יום לפני שהוא מגיע, ותמיד פוגשים אותו יפה. הוא יודע למה, אבל מעדיף לחשוב ששמחים לבואו. ככה נעים יותר. הפעם, לראשונה, הוא לא התריע. נתנו לו כתובת, בלי מספר טלפון או איש קשר. קשה לומר מי הזין את הכתובת לרשימת המשימות שלו, וזו לא שאלה שהוא היה מעלה.

הביקורת הזו היא האחרונה להיום. אחר כך הוא ייסע הביתה, וינמנם. עוד לא היו לו תכניות לערב, הוא יחשוב עליהן בזמן הנסיעה. הנמנום שבין לבין, אחרי העבודה ולפני שהוא מתפנה לתחביבים שלו, הוא השעה הנעימה ביותר, והוא נהנה לחשוב עליה עכשיו, לפני שיצא לביקורת.

והנה הוא מגיע, אין אפשרות לנסוע יותר. הוא יוצא מהרכב, ממושמע לפקודות הניווט של הטלפון הנייד, ומגיע לחוף.

החוף הזה דומה לכוויה של סיגריה על גרביונים, במועדון ריקודים. זה הדימוי הכי מוצלח שאלברט יכול לחשוב עליו. הוא נפער, שקט ומסתורי, חבוי בין כנפיה המקשקות של העיר. הוא אף פעם לא היה כאן. ואלברט די בטוח שהוא מכיר את כל החופים של עירו. והוא גם די בטוח, שלא רבים היו בחוף הזה לפניו.

בכל מקרה, אין פה משרדים, מפעל, או אפילו בקתה. רק חול.

ומים. עם קצף בקצוות.

המים מתקרבים אל אלברט, ומיד בורחים. כמו ילדים סקרנים. והוא מסתכל עליהם, ומסתכל על החול, ומערכת הניווט מכריזה: "הגעת אל היעד".

כשהחשיך שרה נעלמה.

אולי היא נעלמה קודם, כשלא שמנו לב. כשיחקנו.

אני, שרה וליאור אוהבים לשחק במקומות מוסתרים. אני וליאור התחלנו עם זה בכיתה ד', וכשרה גדלה הרשינו לה להצטרף. עכשיו היא בכיתה ד' בעצמה, ואני וליאור בכיתה ו'.

אז לפני כמה ימים גילינו את החוף. עשינו עיקופים בדרך חזרה מבית הספר. לכולנו היו הורים בעבודה, בגלל זה היה לנו זמן עד שש בערך, ואז היינו מתפזרים. אז היום רצינו לשחק כדור-טריו. זה משהו שהמצאנו, שדומה לכדורגל, אבל מתאים לשלושה ילדים. ובתור שלי בעטתי ממש חזק, והכדור עף לתוך הים. ליאור מאוד התבאס, כי זה הכדור שלו, ושרה אמרה שאולי הכדור יכול לצוף, ורצנו אל הגלים, וחיכינו שהים יפלוט לנו את הכדור בחזרה, אבל הים החליט דווקא להקיא לנו אותו, עם פנצ'ר. וזה היה דיכאון נוראי. אז היינו בדרך

להתאכזבות, ובדיוק הים הקיא עלינו קופסא. עצרנו את הרגשות השליליים שלנו, והלכנו לבדוק את הקופסא. כי אפשר לדחות רגשות, אמא שלי אומרת ככה, והיא מבינה בזה.

זאת הייתה קופסא מעץ, והיה חרוט עליה ציור שקצת התקלקל במים. ראינו בקלות שזה ציור של חיה, אבל לא הצלחנו להחליט אם זה סוס או נמר, ושרה אמרה שזאת זברה.

איך אפשר לומר זברה? מקסימום שאפשר לחשוב זה סוס, והכתמים – שבגללם ליאור אמר שזה נמר – בכלל יכולים להיות הסימנים של הים שנשארו על העץ. זה הכי הגיוני, ועלינו להישאר הגיוניים. גם את זה אמא אומרת. וגם לחיה יש פנים ארוכות מידי בשביל נמר. חשבנו שצריך לפתוח את הקופסא, וזה היה קצת קשה, כי הא הייתה סגורה עם חלקים ממתכת, והם נהיו חלודה, ולא רצינו להרוס אותה, או את העץ.

ואני חושב שכשהיינו שקועים, אני וליאור, בפתיחת הקופסא – או אולי בערך מסביב לזמן הזה – הפסקנו לשים לב לשרה.

אם זו מתיחה, הוא לא מבין אותה.

אף אחד לא קופץ עליו עם מצלמה, אף אחד לא צועק "הפתעה! הפתעה!"

אלברט מחכה, אבל הוא לבד לגמרי על החוף. מחר הוא יברר מי הזין את הכתובת לטבלת המשימות שלו. עכשיו הוא מרשה לעצמו לנסוע הביתה.

בבית נעים. החלונות פתוחים, הווילונות מתבדרים ברוח האביבית, ושקט. הוא מתרחץ וצולל תחת השמיכה. שמיכה עבה. הוא אוהב את המשקל שלה על הגוף הגבעולי שלו. הוא מתכרבל בתנוחת עובר ונרדם מיד. וככה הוא מנמנם. רבע שעה, לא יותר. מישהו מזמזם בפעמון של הדירה שלו. מישהו עצבני ולחוץ במיוחד.

זמזום תוקפני, תדיר, מעיק.

אלברט לא אוהב אורחים בלתי קרואים, והמזמזם בהכרח כזה, כי אף אחד לא הוזמן היום. הוא משפשף את עיניו ומדשדש אל הדלת.

אף אחד לא מחכה לו על המפתן. יותר מדויק: אף אדם לא מחכה לו על המפתן. רק ציפור. וגם היא מכווערת. על הסף מונח כלוב גדול, והיא בתוכו, מסתכלת עליו בעיני החרוזים השחורות שלה, וקוראת בצרידות: שבע! שבע! שתיים עשרה! הוא מתכופף להרים את הכלוב, וחש בידיה, שעדיין חמה ממגע של מישהו אחר, ויש שם עוד משהו. חול.

גרגירי חול דבוקים לכלוב, גרגירי חול פזורים בגרם המדרגות. חול ים.

חיפשנו את שרה כמו משוגעים. רצנו לאורך המים, נכנסנו למים, קראנו לה. ליאור בכה. התחיל להחשיך, והיינו צריכים לחזור הביתה.

שרה היא אחותו הקטנה של ליאור, אבל ביום שהיא הצטרפה לחבורה שנינו הבטחנו לשמור עליה, ועכשיו נכשלנו. ההורים שלהם ידאגו לה מאוד, ואנחנו כבר דאגנו. כי ידענו ראשונים שהיא הלכה לאיבוד.

אחרי מלא זמן שצעקנו ורצנו, כשכבר היה מאוד חשוך, ולא היו פנסים, כי זה חוף מוסתר, שרק אנחנו ידענו עליו, אמרתי לליאור שכדאי שנלך למשטרה. אבל ליאור פחד מהמשטרה, וגם פחד שהשוטרים לא יתייחסו אלינו ברצינות. אז הלכנו לבית שלו.

ההורים של ליאור ושרה רבו במטבח. נכנסנו בשקט. אמא של ליאור שאלה: "נזכרתם לחזור?" והוא ענה שכן. היא לא שאלה כלום על שרה, היא לא הציצה אפילו מחוץ למטבח. אז ליאור מיהר להתחבא בחדר שלו, ואני הלכתי הביתה.

לא יודע איך עבר הלילה של ליאור, ואם הוא הצליח לישון בגלל הפחד והדאגה. אבל בבוקר גם הוא וגם שרה באו לבית הספר. בשיעור ליאור שלח לי פתק ששרה הגיעה הביתה בבוקר, לפני שכולם קמו, ושהיא לא מדברת. בכלל.

בהפסקה מצאנו אותה. היא ישבה עם חברות וצחקה. הסתכלתי על ליאור עם סימני שאלה בעיניים, והוא אמר שהיא צחקה גם בבוקר, אבל לא דיברה. אז אנחנו לא יודעים לאן היא נעלמה, ולמה היא חזרה רק בבוקר.

הרגשתי שהיה לנו מזל, שההורים שלה לא שמו לב, אבל לא אמרתי את זה בקול, כי כשההורים שלך רבים כל הזמן במטבח אתה רגיל שהם לא שמים לב, אבל בכלל לא מרגיש בר מזל.

אילולא אלברט היה מי שהיה, הוא היה מושך בכתפיו וחוזר לנמנם, אולי היה מלווה את משיכת הכתפיים בסימפוזיה של גסויות מפולפלות, שמכוונות למי שהעיר אותו, ולכלך את חדר המדרגות.

אבל אלברט הוא בדיוק עצמו. צנום, ממושקף, קצת חסר אונים ופחדן, והכי הרבה ילד קטן שלא הצליח להפוך לשודד ים, או, לפחות, לפוליטיקאי, כשגדל. אז הוא הכניס את הכלוב עם הציפור המכוערת, מבלי לקטוע את רצף המספרים: שבע, שבע, שתיים-עשרה.

אחרי הלימודים שוב הלכנו יחד, אף אחד לא דיבר. שרה הלכה מקדימה, ואנחנו אחריה. כי היא רצתה להראות לנו משהו. הבנו את זה מההתלהבות שלה. החזקנו ברצועות של הילקוט שלה – אני ברצועה מימין, וליאור – ברצועה השמאלית, ככה יותר בטוח, והיא לא התנגדה. היא כמעט לא שמה לב שאנחנו שם.

הגענו לחוף המוסתר.

אבל שרה לא עצרה. היא משכה אותנו לסבך הצמחייה, ונדחסנו בין הענפים, עד שיצאנו מהצד השני. הייתה שם עוד חתיכה של חוף שלא ראינו קודם, וגם שם לא היו פנסים, אבל הוא בכלל לא היה סודי רק לנו. כי עובדה שהיה שם אוהל גדול. צבעוני, כמו של קרקס. אבל לא עד כדי כך יפה.

ואז שרה רצה לתוך האוהל, ואנחנו עזבנו את הרצועות של הילקוט שלה, אבל רצנו אחריה, ואז התחלנו לנחש למה היא הפסיקה לדבר, כי כמעט בלענו את הלשון בעצמינו. בתוך האוהל היו הרבה כלובים מכוסים בבדים,

וקצת כלובים לא מכוסים, ואישה זקנה שהייתה באמצע לכסות אותם. ובתוך הכלובים ישבו כל מיני ציפורים בכל הצבעים והצורות שאפשר לנחש על הדעת, והם עשו רעש בלתי נסבל.

ואז הזקנה ראתה את שרה, והן רצו אחת אל השנייה, והתחבקו, והזקנה כיסתה את שרה כמעט לגמרי כי היא הייתה שמנה, והגוף שלה הסתיר את הגוף של שרה עם החיבוק, ורק הילקוט הציץ החוצה. ואחרי זה הזקנה ליטפה את הצמות הכתומות של שרה, וביקשה ממנה להראות לה את הלשון, ואמרה לה: "את יכולה לדבר עכשיו". ושרה דיברה. היא סיפרה לנו מה קרה אתמול.

אלברט לא עילוי, והוא גם לא רואה בכך צורך. יש לו מנוע חיפוש במחשב, מספיק לדעת להשתמש בו. הוא מזין את המספרים, ומחכה לתוצאות.

השביעי ליוני, אלפיים ושתים עשרה. גוגל משלים את שורת החיפוש עם הצעה שאלברט לא יכול לסרב לה: "בחירות דמוקרטיות בלוב".

זו הציפור של תסלים.

שרה גילתה את ההמשך של החוף מאחורי הצמחים כשליאור ואני ניסינו לפתוח את התיבה. היא שמעה ציוצים של ציפורים, והלכה לקראתם. ככה היא גילתה את האוהל. עד עכשיו אני לא מבין למה היא החליטה ללעוס את העלים של הצמחייה, תוך כדי שהיא הסתכלה על האוהל, כי צמחים יכולים להיות רעילים. וזה בדיוק מה שהיה במקרה של שרה. בגלל זה, היא פתאום הרגישה לא טוב, ואז הזקנה ראתה אותה.

אחר כך הזקנה הייתה צריכה לטפל בשרה, כדי שהמצב שלה לא יהיה חמור. ואחר כך, בסוף, שרה הרגישה יותר טוב והלכה הביתה. אבל הלשון שלה עוד הייתה נפוחה מהרעל של הצמח שקוראים לו ספטיפיליום. ככה הזקנה הסבירה.

עכשיו ההיעלמות של שרה לא הייתה בכלל תעלומה. עכשיו במקום לדאוג לה – כעסנו עליה מאוד, כי היא לא גילתה הרבה אחריות בכלל. אבל דחינו את הכעס לאחר-כך, כי עכשיו היינו באמצע הזדמנות לשאול את הזקנה עם הציפורים מה היא עושה במקום הזה.

וזה הסיפור של הזקנה:

היא נולדה בלוב, וקוראים לה סומרה. הפירוש של השם שלה הוא "הפנים היפות". ויש לה בן שקוראים לו תסלים, הפירוש של השם שלו זה שקט. (הזקנה עצרה את הסיפור בשביל שנסביר לה את הפירוש של השמות שלנו, אבל אני לא אכתוב את זה עכשיו, כי כולם גם ככה יודעים מה זה ראם וליאור).

סומרה עבדה בבישולים בחדר אוכל של בית חולים, ותסלים היה סטודנט באוניברסיטה בלונדון, שם הוא למד זואולוגיה, ובמיוחד חקר ציפורים. ושם היה לו חבר טוב מישראל, שלמד מדעי המדינה (הזקנה אמרה לימודי פוליטיקה, אבל אין כזה דבר, ואני קצת מבין באוניברסיטות, כי אבא שלי מלמד שם, אז ניחשתי את הכוונות

של סומרה, שזה השם של האישה הזקנה). ואחר כך הם סיימו ללמוד וכל אחד חזר לארץ שהיא הבית שלו, אבל הם נשארו חברים טובים.

כשחזר ללוב, תסלים לא עבד בזואולוגיה, כי המצב בארץ שלהם היה קשה. היה להם שליט שהם לא אהבו, והרבה אנשים, גם כאלו שסומרה הכירה, תכננו מלחמה נגדו. זה היה מרד.

יום אחד הזקנה גילתה שתסלים גם משתתף בתכנונים של המרד עם חברים שלו בקבוצה סודית. ואחר כך הוא יצא להפגנות, אז כבר ההשתתפות שלו לא הייתה סודית, וסומרה גילתה את זה, והתחילה לפחד מאוד, כי זה מסוכן להילחם נגד שליט כל כך חזק. אבל תסלים היה אמיץ, ואמר לאמא שלו, שארץ כל-כך עשירה, כמו הארץ שלהם, שמוכרת נפט לכל העולם, צריכה לתת לתושבים שלה גם כסף וגם עבודה. אבל קדאפי, שהיה השליט שלה, לא היה איש ישר, והיו הרבה משפחות עניות בלוב, ותסלים כעס מאוד על המצב הזה.

בסוף הטובים ניצחו, כמו שקורה בכל הסיפורים שאני מכיר. אבל הסוף של הסיפור של תסלים לא היה הכי טוב, כי הוא נפגע בהלם, ואחר כך אנשים מהצד שלו, שלא הכירו אותו טוב, חשבו שהוא מרגל, בגלל הלימודים בלונדון, ובגלל זה הוא ואמא שלו ברחו מלוב.

שרה עצרה את הסיפור: "אבל הם יכלו למצוא אותו באינטרנט!"

הזקנה הסתכלה עליה בעיניים עצובות ונאנחה: תסלים שינה את השם שלו. עכשיו קוראים לו אלברט, כמו לחבר שלו הכי טוב מהאוניברסיטה.

אלברט השני, הוא תסלים, יושב שפוף מול ד"ר שטיינהוז. הוא זכאי לסיוע פסיכולוגי, הוא זקוק לו, אבל עדיין אינו מסוגל לדבר. הוא טומן את סנטרו בין עצמות הבריה, ושומע שריקות, צעקות של המון מתלהם, הלמות של אלפי זוגות רגליים יחפות שרצות על החול החם. ד"ר שטיינהוז לא שומע כלום. שקט בחדר.

משפט ראשון נחלץ מקירבו: "מצאתי אותו, אבל אני מפחד שהוא ימצא אותי" את מי?

את אלברט.

אלברט הוא בעצם אתה? אתה מחפש ומוצא את עצמך? לא, לא אני. אני מדבר על אלברט הראשון.

ד"ר שטיינהוז מהנהן ורושם משהו.

מה הוא כבר יכול לרשום שם, מתפלא תסלים בינו לבין עצמו. מה הוא מסוגל להבין?

ליאור מוציא את התיבה שלא הצלחנו לפתוח מהילקוט שלו ומושיט אותה לזקנה. סומרה מוציאה מפתח מכיס שמסתתר בקפלים של השמלה שלה, והתיבה נפתחת מייד ובקלות.

היא אטומה למים לגמריי, ובפנים יש עיתון מיולי של שנת אלפיים ואחת-עשרה, באנגלית, ותמונה של איש עם משקפיים.

אני מכיר אותו, זה שכן שלי.